

ԿՐՈՆՈՎԱԾ

ԽՕՍՔ ԵՒ ԳՈՐԾ

Մատթեոսի Աւետարանը իր իԱ. գլուխուն 28-32-րդ համարներուն մէջ մեզի կու տայ մէկը Քրիստոսի խորիմաստ առակներէն, որ սակայն քիչ անգամ եղած է հոգեւոր խորհրդածութեան նիւթ քարոզիչներու բերնին մէջ կամ գրչին տակ, հակառակ իր պարունակած բարոյական մեծ դասին:

Հոն կը պատմուի թէ հայր մը իր երէց սրբուոյն կը յանձնարարէ երթալ և իր այգիին մէջ գործել: Ան նախ կը մերժէ, բայց շատ չանցած՝ կը զզջայ, կը համակերպի ու կ'երթայ: Իսկ կրտսերը կ'ընէ ճիշդ հակառակը. անմիջապէս կը յայտնէ իր համամտութիւնը, սակայն կը դրժէ իր խոստումը և հ'երթար:

Այս երկու եղբայրներէն իւրաքանչիւրը կը ներկայացնէ մարդկութեան — Քրիստոսէն մինչև մեր օրերը — ուրոյն դասակարգ մը՝ խօսքով բարեպաշտութիւն ծախողները և գործով զայն դրսևորողները կամ արտայայտողները:

Մեզմէ ո՞վ իր կեանքին մէջ յաճախ — և գրեթէ ամէն օր — չի հանդիպիր մարդերու, որոնց խօսքն ու գործը գիւրար կը հերքեն: Որոնք իրենց խօսքին մոգութեամբ կը քանան Փարիսեցիական օրինադրութեան քղամիզը նետել իրենց ուսերուն: Որոնք իրենց կոկորդիլոսի արցունքներով կը ճգնին մեզ համոզել թէ քուս ու սիրովառ սիրտ մը կը կրեն իրենց կուրծքին տակ: Որոնք պատրաստակամութիւն գիտեն յայտնել ուրիշին օգտակար ըլլալու կամ ծառայելու, բայց վարպետ են ածան պատրուակներով խուսափելու՝ երբ գործելու ժամը հասնի: Որոնք երբեմն կ'անդամակցին իսկ բարեկամական կողմակերպութիւններու, բայց այնքան վարպետորդի են զոհողութեան լայն ու ծանր բաժինը ուրիշներու ուսին բեռննելու: Որոնց երբեմն կատարած բարեգործութիւններն իսկ իրենց իբրև ան-

դրագոյն նպատակ ունին փառաւորումը իրենց ճիշդ անձերուն, թերթերու սիւնակներէն ու մարդոց շրթունքներէն:

Կայ, բարեբախտաբար, չղոցորթ ու ցուցամոլ մարդոց դասակարգի կողքին, փաղանգը տարբեր տիպի մարդոց, օժտուած հակոռնեայ նկարագրով, որոնք լուռ ու անաղմուկ գործունէութեամբ, առանց չփողի ու թմբուկի, կը փորձեն հասնիլ մարդոց ծով ու աղաղակող կարիքներուն: Որոնք թերեւս չունին առաջիններուն չափ մեղմ ու հաղորդական նկարագիր, որոնց քայլերը թերեւս նուազ յաճախակիութեամբ կ'անցնին Աստուծոյ Տան սեմէն ներս, բայց որոնց ազատ ժամերուն լաւագոյնը արքամադրուած է իրենց անձամէտ ու վայրահաճ կարիքներուն գոհացումէն աւելի (աւելի ճիշդ՝ փոխարէն) տիրահաճոյն ու մարդկօգուտ գործերու: Որոնք իրենց միտքը, սիրտն ու քսակը գիտեն միշտ բաց պահել, տալու ուրիշին բան մը իրենց գիտցածէն և ունեցածէն, մտաւոր, բարոյական և նիւթական օժանդակութեան՝ կարիքաւորին ու բարեբախտաբար չափ մատուցողին ալ պատճառած ներքին ու անփոխարինելի գոհունակութեանը գիտակից: Որոնք, այո, կը տատամսին երբեմն, հերկուելիք անդաստանին անսահմանութեանն ի տեօ, իրենց ձեռքը մածին նետելէ, բայց որոնց քայլերը չափ չանցած կը դառնան աշխոյժ ու անյողգող, իրենց ունեցած հաստատուն հաւատքին ու խորունկ լուսատեսութեան իբր արդիւնք:

«Հաւատք առանց գործոց մեռեալ է» ըսած է մեծ առաքեալը քրիստոնէութեան: Մեր ամուլ հաւատքը մեր չուրջիւններուն օգուտ մը չունենալէ զատ, անկարող է մեր անձերը փրկելու: Գործը ծագիկն է խօսքին ու պտուղը հաւատքին: Ու գիտենք թէ ինչ ճակատագիր կը սպասէ անպտուղ ծառին:

Անչուշտ թէ լուսագոյն պիտի ըլլար առանց դոյզն վարանումի դրականօրէն պատասխանել մեզի եղած բարենպատակ քննարկներուն: Այդ ընկելու համար ջանանք Տիրոջ օգնութիւնը հայցել միշտ:

ԳԵՈՐԳ Ս. ԺԻՆԻՎԻԶԵԱՆ